

Arrest

nr. 323 227 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 23 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 september 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 maart 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie in functie van zijn zus, die de Spaanse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 augustus 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2024 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...)

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse zus, de genaamde E.(...) M.(...) H.(...), F.(...) ((...)) in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de aanvraag een Marokkaans paspoort voor met een geldigheidsduur van 15.12.2023 tot 15.12.2028. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

In artikel 47/2 staat: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk | over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Gelet op art. 40bis, 84: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]

Het bezint van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, §4, 47, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheids- en het zekerheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 20 dd. 23.08.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het rechtsbestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 23.08.2024, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Schending van artikel 47 Vw. art. 40bis §4 Vw. en art. 47 Vreemdelingen-KB

Verzoeker diende een aanvraag in functie van zijn Spaanse zus, zijnde mevrouw E.(...) M.(...) R.(...), houder van het rijksregisternummer (...) in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde hierbij zijn origineel paspoort voor dat geldig is van 15.12.2023 tot 15.12.2028.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of een ander familielid van een burger van de unie.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Verzoeker heeft een geldig paspoort voorgelegd en aldus vormt het ontbreken van een geldig inreisvisum de enige reden om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”

Art. 41 Vw. stelt:

(...) <

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een

administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

Verweerder stelt dat uit art 40bis §4 Vw., dat verwijst naar art 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen. Niets is echter minder waar.

Volgens verweerder volgt uit art 40bis §4 Vw, dat verwijst naar art 41 Vw, dat een visumplichtig familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te doen. Op zich klopt dat, maar dit artikel dient immers samengelezen te worden met art 47 van het Vreemdelingenbesluit (dat uitvoering geeft aan art 41 § 2 Vw).

Art. 47. <KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> <6 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

§2

Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijping wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Het niet voldoen aan de visumplicht kan wel reden zijn om de binnenkomst te weigeren, maar niet om geen aanvraag te doen tot vestiging.

De afwijzing van de verblijfsaanvraag van verzoeker enkel op basis van het ontbreken van een visum, terwijl hij reeds toegang heeft gekregen, is onevenredig.

De Richtlijn 2004/38/EG waarborgt het recht op vrij verkeer en verblijf van EU-burgers en hun familieleden binnen de lidstaten van de Europese Unie. In het bijzonder beschermt deze richtlijn het recht op gezinshereniging, waarbij familieleden van EU-burgers het recht hebben om bij hen te wonen, zelfs als zij zelf geen EU-burgers zijn.

Het afwijzen van de verblijfsaanvraag van verzoeker op basis van een verlopen visum ondermijnt deze fundamentele rechten, aangezien toegang tot het grondgebied reeds is verleend op basis van Artikel 47, § 1 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.

Dat de sanctie nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door art. 41 § 4 Vw: <Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]”

Een geldboete is dus de enige mogelijke sanctie.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders is dan de aanvraag tot inschrijving o.b.v. gezinshereniging als ander familielid.

Dit principe is algemeen aanvaard sinds het Brax-arrest van 25/7/02 waarin het HvJ duidelijk stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, louter en alleen omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft.

Art. 47/2 Vw stelt bovendien:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk | over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikelen 52 en 47 van het vreemdelingenbesluit verduidelijken verder dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort. Dit heeft verzoeker voorgelegd. Er kan niet worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie een geldig visum wordt voorgelegd.

Zoals hoger vermeld, is het paspoort dat verzoeker heeft voorgelegd geldig tot 15.12.2028.

Verzoeker heeft dus wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, §4 en 41, 82 vreemdelingenwet.

Er kan bijgevolg geen voorlegging van een geldig visum worden gevraagd van verzoeker.

Tenslotte kan worden verwezen naar analoge rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a. arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 en arrest nr. 236.793 van 12 juni 2020.

In arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 verduidelijkt de RvV dat ook andere documenten aanvaard kunnen worden als geldig identiteitsdocument.

In het arrest nr. 236.793 (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793) stelt Uw Raad dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een '8ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt.

Ondanks de voorgelegde documenten oordeelde verweerder ten onrechte dat de identiteit niet op geldige wijze werd aangetoond, quod certe non in casu.

Het middel is gegrond.

Afgezien van de bovengenoemde kwesties was de opposant van mening dat het noodzakelijk was om geen termijn toe te kennen voor de vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel, in zijn huidige vorm, specificceert het volgende:

"§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of,

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°...

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Verrassend genoeg verwijst verweerder in de beslissing naar van dit artikel 74/14, die niet meer bestaan.

Deze zijn namelijk ingrijpend gewijzigd door de wetgever.

Bijgevolg voldoet het bestreden besluit in het geheel niet aan de wettelijke vereisten, wat een ernstig probleem van wettigheid doet rijzen en op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Het valt moeilijk in te zien waarom verzoeker onderduikt.

Hoe dan ook heeft verweerder bij de vaststelling van het bestreden besluit niet voldaan aan de wettelijke vereisten.

De bestreden beslissing moet duidelijk nietig worden verklaard voor zover het geen geldige motivering bevat, in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en geen termijn bevat voor vrijwillige naleving.

In casu dient tegen verzoeker uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dan ook te worden vernietigd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

Geheel ten overvloede, had verweerder, indien zij van oordeel was dat er onvoldoende informatie voorlag, verzoekende partij om bijkomende informatie moeten vragen, minstens om bijkomende identiteitsdocument moeten verzoeken.

Het is immers de plicht van verweerder om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren.

In casu was het dan ook de plicht van verwerende partij om de juiste informatie op te vragen en recente informatie op te vragen.

Verzoeker kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.= (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1,108)

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verweerder schendt nu, middels diens bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht door een voorwaarde toe te voegen aan artikel 47,§2 van het Vreemdelingenbesluit, m.n. door te stellen dat verzoeker, naast zijn paspoort eveneens een geldig inreisvisum (= niet wettelijk voorgeschreven- en dus onwettige voorwaarde) diende voor te leggen om aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verweerder is dan ook onredelijk tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om reden dat verzoeker geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 47 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling, die de Koning de opdracht geeft de regelgeving in overeenstemming te brengen met het Unierecht, zou schenden.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 maart 2024 een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid van 'ander' familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° (thans: artikel 47/2, 2°) van de vreemdelingenwet in functie van zijn Spaanse zus. Ter gelegenheid van zijn aanvraag legde verzoeker een kopie neer van zijn Marokkaans paspoort, geldig tot 15 december 2028, zijn geboorteakte en de geboorteakte van zijn zus.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing vast dat in verzoekers paspoort "heden geen geldig inreisvisum (kan) worden teruggevonden" en dat verzoeker "evenmin een geldige verblijfsvergunning voor(legt) van een andere lidstaat". De gemachtigde van de staatssecretaris stelt bovendien dat "(u)it de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit (...) niet (kan) worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrechtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van

artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.”

Verzoeker betwist in zijn enig middel nergens de pertinente vaststelling dat hij geen paspoort met inreisvisum heeft voorgelegd. Hij is namelijk van oordeel dat van hem niet gevraagd kan worden om een geldig inreisvisum voor te leggen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde aan de wet zou toevoegen indien hij dit toch van verzoeker zou verlangen.

2.10. De Raad stelt vooreerst vast dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de ‘klassieke’ familieleden, die worden opgesomd in artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, en niet zozeer op de ‘andere’ familieleden uit huidig artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
(...)”*

Artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin van de vreemdelingenwet schrijft dus voor dat de ‘klassieke’ familieleden-derdelanders van burgers van de Unie de in artikel 41, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden moeten vervullen. Terloops merkt de Raad op dat ingevolge de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) artikel 41 werd vervangen, waardoor de verwijzing in het hierboven geciteerde artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet op het moment waarop de bestreden beslissing genomen werd eigenlijk gelezen diende te worden als een verwijzing naar artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Bij wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) werd de verwijzing vervangen waardoor artikel 40bis, §4, eerste lid sinds de inwerkingtreding op 1 september 2024 verwijst naar “*de in artikel 41, §§ 1 of 2 bedoelde voorwaarden*”.

Artikel 41, §2, eerste lid luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

2.11. De voorwaarde uit artikel 40bis, §4, eerste lid, laatste zin *juncto* artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceert hoe dan ook dat verzoeker in beginsel “*een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld*” zou moeten voorleggen. Het voorschrift uit artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet valt bovendien samen met de gemeenrechtelijke regeling inzake de toegang tot het grondgebied voor derdelanders (artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

2.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ook artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet citeert, merkt de Raad op dat deze afwijkende bepalingen bevatten inzake de toegang tot het grondgebied. Uit de parlementaire voorbereidingen, waarbij het oorspronkelijke artikel 41 in overeenstemming werd gebracht met het Unierecht, blijkt dat de vrijstelling van de verplichting tot voorlegging van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum en de mogelijkheid om eventueel naderhand bewijsstukken aan te brengen (huidig artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet) enkel geldt voor de ‘klassieke’ familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 45). Dit wordt bevestigd in artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet waarbij het ‘klassieke’

familielid dat niet (binnen een redelijke termijn) over de documenten beschikt of kan beschikken, de mogelijkheid heeft om *“op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan op grond van welke bepaling of beginsel de uitzonderingsregels op de gewone regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, die gelden voor ‘klassieke’ familieleden, uitgebreid zouden kunnen worden tot de ‘andere’ familieleden, waartoe hij zelf behoort. Hoewel huidig artikel 47/1 van de Belgische vreemdelingenwet de bepalingen betreffende de ‘klassieke’ familieleden van een burger van de Unie van toepassing verklaart op ‘andere’ familieleden, kan niet worden ingezien hoe verzoeker, die géén recht van vrij verkeer en verblijf kan putten uit de richtlijn 2004/38/EG, vrijgesteld zou kunnen worden van het verplichte inreisvisum door in het bezit te zijn van een *“verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie”*. Er kan evenmin worden ingezien hoe hij *“op een andere wijze”* het bewijs zou kunnen leveren *“dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 van de vreemdelingenwet dat de gelijkstelling met ‘klassieke’ familieleden slechts geldt *“van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend”* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.13. Uit een samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op onwettige wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het toenmalige artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet (sinds de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) - op 1 september 2024 werd de inhoud van deze bepaling opgenomen in artikel 47/2, 2°), omdat hij geen geldig inreisvisum kon voorleggen. Het gegeven dat hij een geldig Marokkaans paspoort neerlegde, stelt hem immers niet vrij om tevens over een geldig inreisvisum te beschikken.

2.14. De Raad wijst bovendien op een recent arrest van de Raad van State van 19 september 2024 waarin bovenstaande redenering uitdrukkelijk wordt bevestigd (RvS 19 september 2024, nr. 260.674). De Raad van State zet in dit arrest op ondubbelzinnige wijze uiteen dat uit de artikelen 47/2, 40bis, §4, eerste lid en 41, §2 van de vreemdelingenwet volgt *“dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.”* Met betrekking tot het op andere wijze aantonen dat het ‘ander’ familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, merkt de Raad van State op dat de ‘andere’ familieleden geen rechten van vrij verkeer en verblijf ontfangen aan het Unierecht waardoor het maar de vraag is of zij op een andere wijze kunnen bewijzen dat zij genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf, dan door middel van het voorleggen van een geldig paspoort, in voorkomend geval met een geldig inreisvisum.

2.15. Verzoeker wijst er in zijn enig middel op dat volgens hem de artikelen 40bis, §4 en 41 van de vreemdelingenwet samengelezen moeten worden met het eveneens door hem geschonden geachte artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

In artikel 47 van het vreemdelingenbesluit worden de uitzonderingen inzake de toegang tot het grondgebied uit artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet concreet uitgewerkt. Verzoeker kan zich echter niet op deze bepaling uit het vreemdelingenbesluit beroepen aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat de uitzonderingsregels uit artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet, en bij uitbreiding dus ook de documenten opgesomd in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, enkel van toepassing zijn op 'klassieke' familieleden die een recht van vrij verkeer en verblijf genieten en niet op 'andere' familieleden zoals verzoeker. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het weigeren van zijn verblijfsaanvraag op basis van een verlopen visum zijn fundamentele rechten ondermijnt, aangezien hem reeds toegang tot het grondgebied zou zijn verleend. Verzoeker toont evenwel niet concreet aan dat hij in het verleden wél over geldige binnenkomstdocumenten zou hebben beschikt.

2.16. Waar verzoeker vervolgens in zijn middel oppert dat de sanctie voor het niet kunnen voorleggen van een geldig inreisvisum enkel zou kunnen bestaan uit het opleggen van een geldboete en niet in het weigeren van zijn verblijfsaanvraag, mist zijn middel juridische grondslag.

De Raad wijst in dit verband op artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, dat het voormeld standpunt van verzoeker tegenspreekt. Verzoeker is er immers niet in geslaagd om te voldoen aan de voorwaarde uit artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit, waarin wordt vereist dat *"het familielid" "(b)ij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag (...) de volgende documenten dient over te maken: (...) 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, (...) § 4, (...), die op hem van toepassing zijn, vervult."* Verzoeker heeft de documenten die in deze bepaling worden bedoeld (het gaat dan in wezen om de *"voorlegging van een geldig paspoort (...) voorzien (...) van een geldig inreisvisum"*) niet voorgelegd. Bijgevolg dient in beginsel de sanctie, die is opgenomen in artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, te worden toegepast: *"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."* Te dezen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris echter een beslissing tot weigering van de erkenning van het gevraagde verblijfsrecht genomen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit *"door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat"*.

Verzoeker kan hoe dan ook niet dienstig voorhouden dat hem enkel een geldboete kon worden opgelegd. Het loutere gegeven dat aan de 'klassieke' familieleden van een burger van de Unie in toepassing van artikel 41, §4 van de vreemdelingenwet wel een geldboete kan worden opgelegd, betekent niet dat de afwezigheid van geldige binnenkomstdocumenten in hoofde van 'andere' familieleden niet gesanctioneerd zou kunnen worden door middel van een weigeringsbeslissing.

2.17. Verzoeker wijst in zijn middel op het arrest *BRAX* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, *BRAX* t. België, nr. 459/99) waarin het Hof oordeelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige identiteitsdocumenten heeft. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat dit arrest betrekking heeft op het inreisrecht van echtgenoten van burgers van de Unie, die thans onder de definitie van 'klassiek' familielid uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG vallen, en die hun verblijfsrecht rechtstreeks aan het (secundaire) Unierecht ontleen (cf. HvJ 25 juli 2002, *BRAX* t. België, nr. 459/99, §78). In dit arrest wordt dus geen uitspraak gedaan over eventuele binnenkomstvoorwaarden die zouden gelden voor 'andere' familieleden in de zin van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet of artikel 3.2, a) van de richtlijn 2004/38/EG.

2.18. In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 47/2 (huidig artikel 47/1) van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat het de wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op 'klassieke' familieleden, bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, ook van toepassing zouden zijn op andere familieleden, benadrukt de Raad nogmaals dat uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gelijkstelling met 'klassieke' familieleden slechts geldt *"van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend"* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.19. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op eerdere arresten van de Raad aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.20. In het kader van verzoekers kritiek die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en meer specifiek tegen de termijn voor vrijwillig vertrek, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat aan verzoeker de maximale vertrektermijn van dertig dagen uit het door hem geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet werd toegestaan. Verzoeker dwaalt waar hij in zijn middel poneert dat hem - op onzorgvuldige wijze – geen vrijwillige vertrektermijn zou zijn toegekend.

2.21. Waar verzoeker ten slotte voorhoudt dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om aan hem juiste en recente informatie op te vragen, benadrukt de Raad dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in de eerste plaats bij de aanvrager ligt. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij wel degelijk over geldige binnenkomstdocumenten beschikte en deze, in het geval dit hem expliciet zou zijn gevraagd, probleemloos had kunnen voorleggen.

2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 40bis, §4 en 74/14 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het rechtszekerheid- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN